

I.

И мало едно Облаче — синъ на Слънцето и Морето. Родило се то съвсѣмъ малко, ала слѣдъ врѣме расло, расло и станало голѣмо.

— Ахъ, какъвъ красивъ синъ имамъ! — казало Слънцето. — Жално ми е, че не мога дълго врѣме да му се радвамъ, защото го чака пжтъ: трѣбва да повиди хората и покаже себе си.

И майка му, Морето, сжщо тжгувала, че е дошло врѣме да се раздѣля съ него. Но тя приказвала съ старата си познайница, Бурята, отъ което често си изпашала, но на която се довѣрявала напълно, и Бурята ѝ обѣщала, че ще пази нейното синче.

— Е хайде да полетимъ! — казала Бурята на Облачето, — азъ ще те заведа при твоята леля, Земята. Тя ще се зарадва, като те види, и ще ти намѣри работа. Ти ще оросявашъ полета, и на тѣхъ ще поникне трѣва, ти ще правишъ сѣнка на уморения пжтникъ